

Vec C-562/07

Komisia Európskych spoločenstiev proti Španielskemu kráľovstvu

„Nesplnenie povinnosti členským štátom — Voľný pohyb kapitálu — Článok 56 ES a článok 40 Dohody o EHP — Priame dane — Fyzické osoby — Zdaňovanie kapitálových výnosov — Rozdielne zaobchádzanie s rezidentmi a nerezidentmi“

Rozsudok Súdneho dvora (prvá komora) zo 6. októbra 2009 I - 9557

Abstrakt rozsudku

1. *Členské štáty — Povinnosti — Nesplnenie povinnosti — Odôvodnenie — Zásada ochrany legitímnej dôvery — Zásada lojálnej spolupráce*
(Článok 226 ES)
2. *Žaloba o nesplnenie povinnosti — Konanie pred podaním žaloby — Neprimeraná dĺžka*
(Článok 226 ES)
3. *Žaloba o nesplnenie povinnosti — Skúmanie dôvodnosti Súdnyim dvorom — Stav, ktorý treba zohľadniť — Stav ku dňu uplynutia lehoty stanovenej odôvodneným stanoviskom*
(Článok 226 ES)

4. *Žaloba o nesplnenie povinnosti — Lehota stanovená členskému štátu v odôvodnenom stanovisku — Zastavenie po nesplnení povinnosti — Záujem na pokračovaní konania (Článok 226 ES)*
5. *Žaloba o nesplnenie povinnosti — Právo Komisie podať žalobu (Článok 226 ES)*
6. *Voľný pohyb kapitálu — Obmedzenia — Daňová právna úprava — Daň z príjmov (Článok 56 ES a článok 58 ods. 1; Dohoda o EHP, článok 40)*

1. Konanie o nesplnení povinnosti spočíva na objektívnom zistení, že členský štát nedodrжал povinnosti, ktoré mu vyplývajú z práva Spoločenstva. Na zásady rešpektovania legitímnej dôvery a lojálnej spolupráce sa nemôže odvolať členský štát v snahe zabrániť objektívnemu zisteniu nedodržania jeho povinností, ktoré mu vyplývajú zo Zmluvy, pretože prijatie takéhoto odôvodnenia je v rozpore s cieľom sledovaným v konaní podľa článku 226 ES. Skutočnosť, že Komisia sa rozhodla, že nepodá žalobu o nesplnenie povinnosti voči členskému štátu, pokiaľ ukončil údajné porušenie po uplynutí lehoty určenej v odôvodnenom stanovisku, tak nemôže u tohto členského štátu alebo členských štátov vyvolať legitímnu dôveru, ktorá by mohla ovplyvniť prípustnosť žaloby Komisie. Okrem toho skutočnosť, že Komisia nepodala žalobu podľa článku 226 ES ihneď po uplynutí lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku, nemôže v dotknutom členskom štáte

vyvolať legitímnu dôveru, že konanie o nesplnenie povinnosti bolo ukončené.

(pozri body 18 — 20)

2. Je pravda, že neprimeraná dĺžka konania pred podaním žaloby môže byť nedostatkom, ktorý spôsobuje neprípustnosť žaloby o nesplnenie povinnosti. Takýto záver však platí iba v prípadoch, keď správanie Komisie sťažilo vyvrátenie jej tvrdení, porušujúc pritom práva na obranu dotknutého členského štátu, a tomuto členskému štátu prináleží predložiť dôkaz o tomto sťažení.

(pozri bod 21)

3. V rámci žaloby na základe článku 226 ES sa existencia nesplnenia povinnosti posudzuje na základe situácie, v akej sa členský štát nachádzal v čase uplynutia lehoty uvedenej v odôvodnenom stanovisku.

vo formálnej výzve aj v odôvodnenom stanovisku, nemožno platne tvrdiť, že Komisia zneužila svoju právomoc.

(pozri bod 25)

(pozri bod 23)

4. Záujem Komisie podať žalobu na základe článku 226 ES existuje aj vtedy, keď vytýkané porušenie bolo odstránené po uplynutí lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku. Členský štát, ktorý bol v konaní pred podaním žaloby informovaný, že Komisia mu vytýka nesplnenie povinností, ktoré mu vyplývali zo Zmluvy, nemôže následne platne tvrdiť, že uvedená inštitúcia porušila zásadu právnej istoty, pokiaľ neexistuje nijaké stanovisko Komisie, v ktorom by uviedla, že začaté konanie o nesplnenie povinnosti ukončí.

(pozri body 23, 24)

6. Členský štát, ktorý zdaňuje kapitálové výnosy v tomto členskom štáte rozdielne podľa toho, či ich nadobudli rezidenti alebo nerezidenti, hoci sa tieto osoby podliehajúce dani nachádzali v objektívne porovnateľnej situácii s ohľadom na toto zdanie, si neplní povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 56 ES a z článku 40 Dohody o Európskom hospodárskom priestore.

Právna úprava, ktorá sa týka len kapitálových výnosov vytvorených pri prevode majetku vlastneného v dotknutom členskom štáte, ktorý prostredníctvom zvýhodneného daňového zaobchádzania nesleduje sociálny účel, a teda nie je preukázané, že zohľadňuje osobné pomery daňovníka pri platení dane, nezodpovedá rozdielu v situácii v zmysle článku 58 ods. 1 ES, ktorý vyplýva z miesta bydliska daňovníkov.

5. Komisia nemusí preukázať existenciu právneho záujmu na konaní ani uviesť dôvody, ktoré ju viedli k podaniu žaloby o nesplnenie povinnosti. Keďže predmet žaloby, ako vyplýva z návrhu, zodpovedá predmetu konania, ktorý bol vymedzený

Existencia dohôd o zabránení dvojitého zdanenia nemôže spochybniť tento záver, pokiaľ tieto dohody neutralizujú daňové

zafaženie nerezidentov v dotknutom členskom štáte len čiastočne. Okrem toho existencia dohody o zabránení dvojitého zdanenia nevyklučuje, že príjem, ktorý daňovník nadobudne v štáte, v ktorom nemá bydlisko a ktorý je zdaniteľný výlučne v tomto štáte, je napriek tomu v štáte bydliska zohľadnený pri výpočte dane zo zvyšných príjmov tohto daňovníka, najmä s ohľadom na uplatnenie pravidla progresivity dane. Skutočnosť, že daňovník je nerezident, teda neumožňuje vyhnúť sa tomuto pravidlu. Z toho vyplýva, že za takých okolností sú dve kategórie daňovníkov s ohľadom na uvedené pravidlo v porovnateľnej situácii.

Obmedzenie vyplývajúce z takejto právnej úpravy nie je odôvodnené potrebou chrániť koherenciu vnútroštátneho daňového systému, keďže neexistuje nijaký priamy vzťah medzi zvýhodnením poskytnutým daňovníkom rezidentom a kompenzáciou vyplývajúcou z určitého daňového odvodu.

(pozri body 50 — 59, 65, 66, 69 a výrok)